

Herold

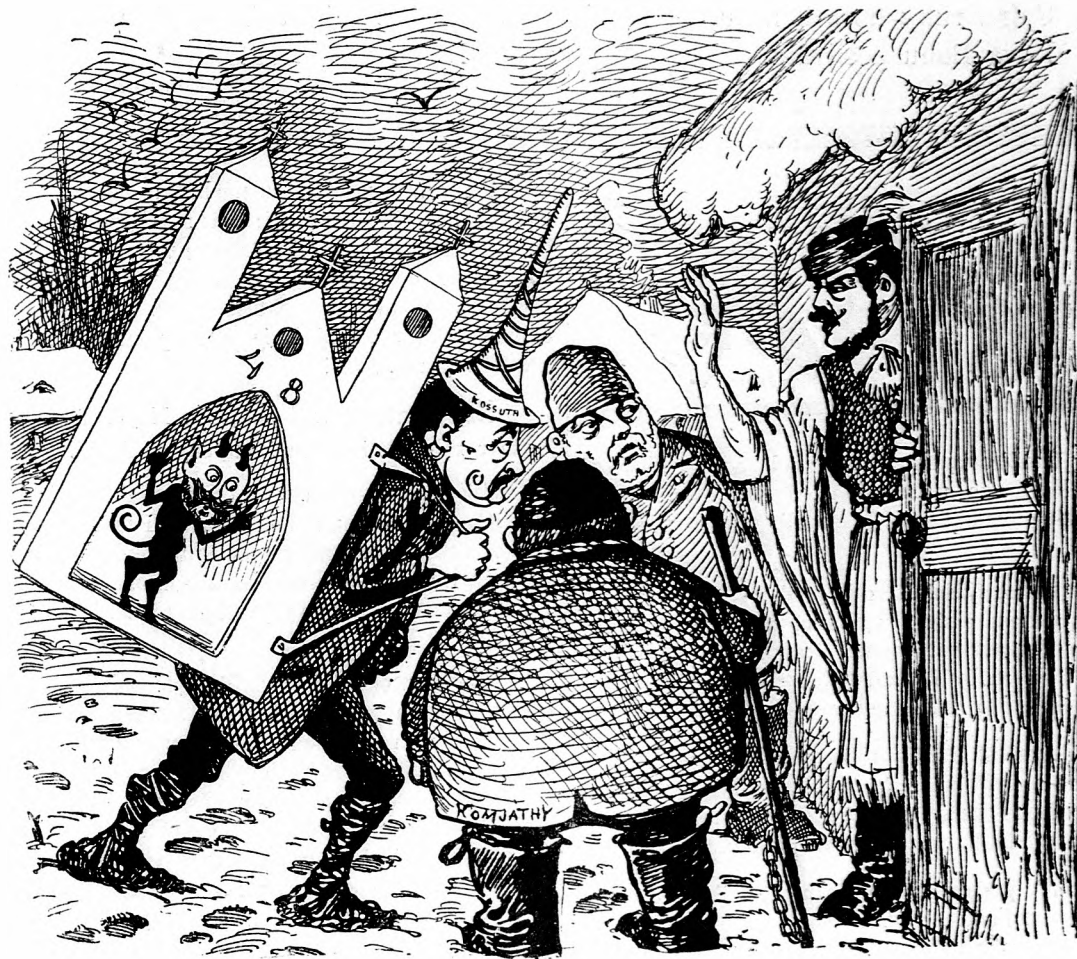

Redakcia a vydavateľstvo :
Budapešť, Zsibárus-utca 7. szám.

Vychádza každú nedeľu.
Jednotlivé číslo 8 kr.

Predplatná cena :
na celý rok 2 zl., na pol roka 1 zl.

Politicki Bethlehemári.

F. Kussuthovci: Dobrý pane, či smiem vnieť tento Bethlehem?
Jožko Ludák: Nabok o jeden dom ďalej, my už poznáme vaše Jezuliatko.

Polnočná omša.

Do kostola ľud sa hrnie,
Jak by ani noc nebola,
A v kostole, tam pod klembou
Počúť zvuky organa.

Dávna pieseň oznamuje:
„Narodil sa Kristus Pán“;
Prišiel On nás vykúpiť,
Prišiel na svet Tento k nám.

A kňaz práve v zlatom ornáte,
Pristupuje k oltáru,
Spína ruky hore k nebu,
Dáva Bohu pochválu.

Od organa znejú zvuky
Preplneným kostolom,
A v duchu sme zaleteli
Ku betlemským pastierom.

PoI noc bije; ľud sa modlí,
Letí, lelí myseľ naša,
Zdá sa, že nám okrem neba
Nietver' blaženost naša.

Hore myseľ, hore srdce,
Duch môj skromný k nebu leť,
Bo bez raja, a bez Krista
Ničím mi je tento svet.

Emanuel Filkorn.

V Trenčiansku almužna sa rozdáva proti hladovej biede; lenže ona uchádza sa len tým, ktorí na mameluckých kandidátov hlasovali. Či títo nedostali dosť pri volbe?

V jednom týždni štyroch predstavil štátny pravotár tlačovému súdu, a vysvitlo, že troch nevinne, štvrtého ale ani na desiatu čiastku tej pokuty neodsúdili, ktorú by ho rád bol nechal pociť pán pravotár. No čo to má znamenať?

Kde nabral Bánffy toľko peňazí k volbám, to nikto sa neopovážil spýtať pána Bánffyh na sneme. Prečo? Lebo každý vie, že od židov, ktorí teraz nemajú protivníkov v snemevní vyslancov.

Bánffy pachoril sa na sneme, že volby pre vplyv a dôraznosť ľavičiackeh voľcov potrebovaly groše a zamiešanie sa služnovecov. — No keby len groše a služnoveci boli účinkovali, to by nebola bývala tak veľiká galiba. Že ale i predsedovia stramný zástoj hrali a bodáky v užívaní občianskej slobody voličov občanov hatily, to už dačo hrozné bolo.

V smutnom položení sa nachádza slováctvo. Pri volbách ho celkom utlačili; na mnohých miestach ho z pomsty peňazitými pokutami prenasledujú, hladovú biedu tre. Keď sú mameluci liberálni, ač štredri, nech teraz preukážu svoju lásky plnú štedrosť a bez ohľadu na stav a smýšľanie nech pomáhajú svojim kresťanským bratom!

Štátny pravotár vzal obuvníka Mayera na raport, lenže v záležitosti šustra šustersky pochodil.

Tak ostro ešte sotva vyplatil dakto štátneho pravotára, jako v minulom týždni Paska Chudovského. Tento trenčiansky pán sotva bude mať chuti inokedy v hniezde panslavismu šparčať; ba snád vynasnažovať sa bude vysparčať rozličné nemravnosti?!

Jedneho neodvisliaka zvolili preto voličia za ablegáta, lebo im prisľúbil, že Košuthovské bankovky na jeho prosbu zamenené budú. Teraz už ponosuje sa, že mu ich veľmi moc posielajú. No najlepšie je to len všade a vždy len rovnou cestou ísť a len isté veci sľubovať, ktoré bezpochybné splniť vládeme. — A koľkí mameluci nasľubovali ešte viac a nemôžnejšie veci, voličia ale predsa im sadli na lep, čo až po volbách sa oni dozvedeli, že sľuby sa sľubujú; a blázni sa radujú??

Tu sú vianoce, sviatky narodenia Krista Pána; o keby sa len cheeli znovou narodiť naši Judási k životu statočnej kresťanskej neodvislosti.

Otvorený list.

V Mokrej, 21. decembra 1896.

Ctený pán Redaktorko!

Thak mha tho zaboľelo, keď shom e dhostal číslo phasledné od Hergój Phátra slovenského, phonevác shom e nič nečarbal doňho, lhebo shom e mhal vhelkú phrácu v nhašej khíle, lhebo mňa skoro e zhedli *nhaši* židhi, thak e bhehajú, jhak zbesnení pho shedliakoch, ktorí mhajú Khoššuthové bhankhovky (pheniaze) ešte, phonevác jhak e vhiete, zhe phri phrogramnej rheči sľubil e vhyslanee, kthorého aj zvhólili, *Grojsa*, (nhephredharmo sha vholá e Grois, alhe aj sha sphravil, Mojše mach dach grois) zhe keď a zostane ablegátom, zhe im ich zamení, phreto tamejší zhidi phisali aj na *nhašich*, abhy e gďseft sphravili, abhy im ich sbierali, a *nhaši* dhobrí shedliaci ľudoví sha lhen khu mhne phrídu thaké vheci phýtat, čo e mhajú robiť, phonevác jha shom e dhobry ľudový, a jha shom im hovoril, abhy sha e vhysmiat nedali, zhato e žhidia z nhašej khíly shú e phrojges (najedovani) nha mňa. E sprastosť? Há nemám recht?

Keď člhovek e žornále phoprečíta, aj bhy sha mhu rhozum pomútil, thaké vheci tham sthoja, nhajmä o nhajmä o nhašej shnemovni, kdhe e mhnohí vhyslanci e rheči dhržia, čo že anhi shám *nhas* Bhánffytateleben nherozumí, jhak e mhy tho mháme e rozumet, čo thí *nhaši* dhobrí zhástu-peovia cheú e odh nheho.

Há mhám recht?

E dhobry úmysel mhôj chcem vham sdelit, e phovedte thamajšiemu jhednemu phánu vhyslancovi, abhy sha e phýtal e *nhašeho* Bhánffytatelebena, odkhial vzhal e thý mhoc phenez nha thú vholencin, a nech mha e šlag trafi, keď bhude e vstave mu phovedat nhato odpoveď.

No há, nemám recht?

Khonečne vham mhusim ešte jhedno sdelit, a tho sha thýka e jhedneho thak mejšieho vhyslanca, ktorý e dhobru odphoved, khorú sham v mhajom žhivote phrvý raz phočul, — dhal e vhyslannovi Abrányimu, ktorý e kvótu na 50% odporuča, mhu e phovedal:

„Že či sha už phesvedčil v gruntovných knihách, že je e zapotreby e kvóta?“

Vheru mhá e recht, nhení, lhebo e shedliaci shú thaki obfharchovani s daňou, zhe bhy e kvótu dhobre bholo 50% znížif, e nie zvýšif!

Há nemám recht?

Šťastlivé vhanoece vham vhnšujem, a vham phrajem mnoho šťastia, kthoré nhech vham *váš* nhovonarodený Mhesiaško dhonese.

Phá, phá, vhas phonížený

Šlojmo Phinkhas,

židovskhý khaplán.

Na Vianoce.

*Hla celé krestanstvo slávnostne sa chystá,
Zaslávif pamiatku narodzenia Krista.
Všetko v srdci plesá duchovnou radosťou,
Nad touto po celom svete dnes slávnosťou.
Tak veľmi sa máme hej z toho radovať,
Že nám v dobrom zdraví dal Pán Boh to dočkať:
Tú slávnú pamiatku narodzenia Krista,
Ktorého Pannenka Maria prečistá
V meste Betleheme, v maštali zrodila
A tam do jaslíčiek Jeho položila.
V meste Betleheme, keď sa popis robil,
Tam sa náš Spasiteľ Kristus pán narodil.
Anjeli velikú z toho radosť mali,
I hneď to pastierom oviec zvestovali.
V jasnej žiare neba prekrásne spievali,
Radostnú novinu svetu v známosť dali:
„Sláva na vysosti Bohu; pokoj ľudu,
Skrze Krista ľudie vykupení budú!“
Radujme sa i my z tak veľkého daru,
Vzdávajúce za to Bohu česť a chválu.
„Jezuliatko malé! to predrahé meno,
V dňoch týchto sviatočných, nech je pochváleno!“*

F. N.

Detský rozum.

— Pravda, maminka, keď Pán Boh anjela chce mať, len lekárovi odkáže?

Zdravica uhorského veľmoža.

Kde boli prv uhorskí veľmožovia? sa pýta každý.

Ja poviem.

Keď kováč chytí, obrezuje a opaluje kopyto koňa, kôň s múdrou trpezlivosťou to len trpí.

Keď ale mu k živému príde horúcosť, hneď vyhodí zadkom.

Tento podkovaný kôň sme my magnáti i s našim ľudom ubohým, utrápeným slovenským.

My sme si síce mysleli, že je vláda k tomu povolaná a utvorená, aby usporadovala a poriadok držala. My sme ju nechali, nebantovali sme jej plány.

Keď ale už teraz cítíme, že nám do živého až veľmi vbehla a zaťala, aj my vykopeneme a narok shodíme zlého kováča.

Kedy, kde a v jakej miere je zapotreby kopnúť, sú už tam dobrí takí magnáti.

Nech žije ľudova strana!

Nech žijú jej neodvislí členovia!

Nech žije neodvislý ľud;

Neužívaj medicínu.

Jednej staršej slečne radil jeden slobodný lekár, aby sa vydala. — Slečna vidiae dobrú príležitosť, jemu sa ponúkala.

Dovolenie prosím; hovorí lekár, ja medicínu len predpisujem, ju ale neužívam.

Dopisy.

Dolina, 21. decembra 1891.

Veľaethený Phán Redaktorko!

Chelý shom bhol betrübt (zarmútený) nad tým, čo sha len mohlo sťhať s thým mojim bhrathrancom Phinkkásom, keď thak dlhý čas čušal, ako voš phod phajeshami. Ja shom shi už ináč ani nemyslel, then že asnáť voláky hazafický kúshok vhykhonal a mushel pretho thajne odputhovat dho Ameriky, jako niekthorhí nhashi vlasthenci. No hale chvála Jehorkovi, že vhačshej biedy nemal, len čo bol trohu maród.

Bhár som už bol celkom prichýsthaný, dho Nítry som nešiel, lebo bol neprijemný éhas, moja Rebeká mha odhovorila. Mhusím aj ja povedať, že then náš thatko Bánffy sprotho tý volbi previedol. Lhud je theraz na nás rozhorčený. Do teraz sme my boli sprothým gójom vhodehami, rhadehami; u nás bola „šparkassa“, záložný ústav a slovom všetko. Theraz ako sha mi vidhí, akosí sa tho už phoéhina preinakšovat.

Hen v Novom meste n. Váhom zakladhajú shi goji akýsi ľudový (účasthínarsky) penažný-ústav. V trebaticach výnde o dva roky obecna kréma z hárendhy. Dhovčulku bhol im našinský človek dobrý, theraz hľadajú gója árendháša.

A v Borovehach thiež. Nech ma čort vezme, tho už zlhý znak pre nás, keď sa tí sprothí goji shami od sheba zhobúdzajú. — No hale chvála nášmu Jehovkovi, ešte nezúfame, lhebo thu nha okolí majú thi goji s malou výmienkou dobrhe sphiacieh pastierov, a tho je pre nás vec hlavná.

Medzhithým prihádza mi na mýsel then náš pán Komlóššy predtým (Chmelik) then veľký hazafik.

Tho, že sha sthal naším prihathetom, ma theši; ale tho, že ako môže tak výshokho vzdelaný muž bhyť thak navďačný na thú reč (národ) ktorého on je sýnom; a jako môže thaké grhobianske výrazy upótrhebit nha jedneho Vašinského khňaza, to sha nijak dho mojej kotrby nechee vmesthif. Tko mu ani pred nami nhení ku ethi. Nhú ale čo mha pho nom, čo shi navaril, len pepká.

Naposledy Vám k novhému roku všeliého prhajem; mhóž veľa ethený Rhedhaktorkleben a osthávám.

Váš ponižený.

Icig Khon Fuchs,
bhrathranec Phinkhása.

Vianočný stromček Luegera.

Jozko Ludák: Šťastlivý človek! Aké pekné vianoce máš; kedy budeme mať my také.

Zaviaty chodníček.

(Žalospevy pammenské.)

Smutný je ten chodníček od hájička,
Nevidím po ňom ísť šuhajička.

Vzávejach poblúdil na rozcestí,
Ah tam pochovanô je už moje šťastí.

Po chodníčku havrany vykročujú
Chladné vetry od hája smutne dujú.

Darmo . . . darmo pozerám šuhajička —
Zaviaty je chodníček od hájička.

F. N.

Viptraha.

Prekotal sa cigán na zlom koňovi po veľmi blatavej ceste, keď v oči idúcemu štvorzápražnému vozíku traslavým hlasom kričí, — vystúpte ša ž češty, vystúpte ša, lebo tak pochodite, jako ten prvší....

Vihol vozík, nechcejúc nešťastie zapríčiniť, a keď kočíš vídiae cigána pýtal sa, jako pochodil prvší?

Len tak proším ponižene, odpovie cigán; nevystúpiv ša mi on, vištupiv šom ša mu ja.

Vškole.

Učiteľ: Ty Jozko, prečo Pán Kristus umrel?
Jozko: (prvorochý žiak) preto, lebo bol chorý!

Zfahšena spoved.

Či je to pravda, že vy pred každou spovedou natľete ženu?

Veru hej, lebo mi ona v tom páde všetky hriechy na oči povyhadzuje, a tak mi je ľahšie spovedať sa.

To nenie zlá vec; no oprobujem to i ja.

Privčasné sebaopovedomie.

Cesnakár: Zas si zmeškal jednu hodinu na klavíri?

Cesnakárček: Nič to za to, keď aj o jedon deň neskôr zostanem úmeleom Listom.

Opleckárske perly.

Pred sudcom stojí pekná bladá pani, ktorej vek je neistý.

Sudca ju napomína, že len pravdu smie mlúviť, a nič nesmie zamlčať. Po složení prisahy obecné otázky nasledujú.

Meno?

Eva Svetlík.

Vek?

25 rokov.

Sudca pozre na ňu a s úsmevom sa jej pýta: Prisahu ste složila, že pravdu budete hovoriť. Viem — znela jej odveta.

Odpusťte, ale táto prisaha sa zťahuje i na otázky obecné.

Ja to dobre viem, znela jej odveta.

Sudca sa nahnevá.

Odpusťte, ale jako sa vy môžete udať za 25 ročnú?

Prosím — toľko mám rokov, lebo som sa narodila v roku 1860.

Sudca: Však vtedy ste 35 rokov stará.

Na základe zákona som 25 rokov stará.

Sudca si myslel, že jej chýbi jedno kolečko.

Ona ale dokázat chcela, čo povedala.

Pán sudca, doista poznáte najnovšie nariadenie pána ministra Percela.

No ktoré?

Prečítajte 33. §., v ktorom s číslami a písmenami je naznačené, že kto sa v r. 1860. narodí a v r. 1895. umre, toho matrikant musí za 25 ročného zapísať, ja som teda na základe nútného nariadenia 25 rokov stará.

Sudca sa poddal, lebo vraj zákon je zákon.

II.

Sudca: Vás obžalovali, že máte dve ženy. To tajím.

Vec sa tak má.

Ale moja osoba sa v nej nenačádza tak.

Sudca: Vy ste sa ženil v r. 1894.

Hej.

Ste si za ženu vzal Zuzu Gregorovič.

Hej.

A veď vaša prvšia žena vtedy ešte žila.

Strašné prekvápenie.

— Zhamieram! Mhój syhn jhe vharer ehrist;

Jedon sedliak hlavou

sa buchol o koňovu hrivu a zrazu kriči: Aby sa zlý vpratol do tohto koňa, jako mi udrel hrivu s tou jeho sprostou hlavou.

Kapitál a práca.

Dielňar: Tho je strach! vheď jha 500 flu-dhom dávham chlebha!

Robotník: Čo by to bolo strašné; vám zas 500 robotníkov pečenku skytá.

To je prvá moja žena, ktorú som si vlani vzal. A Maria Bielik, ktorú ste v r. 1880 viedol k oltáru?

Nikdy nebola mojou manželkou.

Napomínam vás, že s tajením zväčšujete svoju vinnosť.

Lenže to nenie pravda.

Tu máte sobášny list!

Ten sa nezfahuje na mňa!

To je už bezočivosť!

Ja si vyprosim, urážať ma!

A na koho sa vzfahuje.

Na mňa nie, ja som vtedy desať rokov starý bol.

To je nemožné, tu máte krstný list, dľa ktorého ste sa v roku 1860. narodil; a tak v r. 1880. ste bol 20 rokov starý.

Desať ročný!

Sudca: Chovajte sa tu slušne.

Prosím, ja mám 25 rokov, v roku 1880 som bol len desať rokov starý.

Nepretvarujte sa! I tak vám neuverí nikto, že ste na rozume chybný.

Ja sa nepretvarujem. V r. 1860. som sa narodil, jestli som v r. 1895. 25 ročný, v roku 1880. som musel byť desať ročný. To ale ani sám pán sudca neuverí, že bych v desiatom roku sa bol sobášil.

Sudca: To je utešená samobrana!

Ja sa odvolávam na matrikárske nariadenie pána Percela, ktoré i pán sudca, hádam, viete, ačí nie!?

Nebuďte huncút; to nariadenie i mňa viaže, lenže ono s nami nemá nič!

Nech sa len páči prečítať 33. §.

Ale načo?

K tomu, lebo ono dokazuje, že som v r. 1880. len desať rokov starý bol, a tak nemohol som sa vtedy ženit.

Jako?

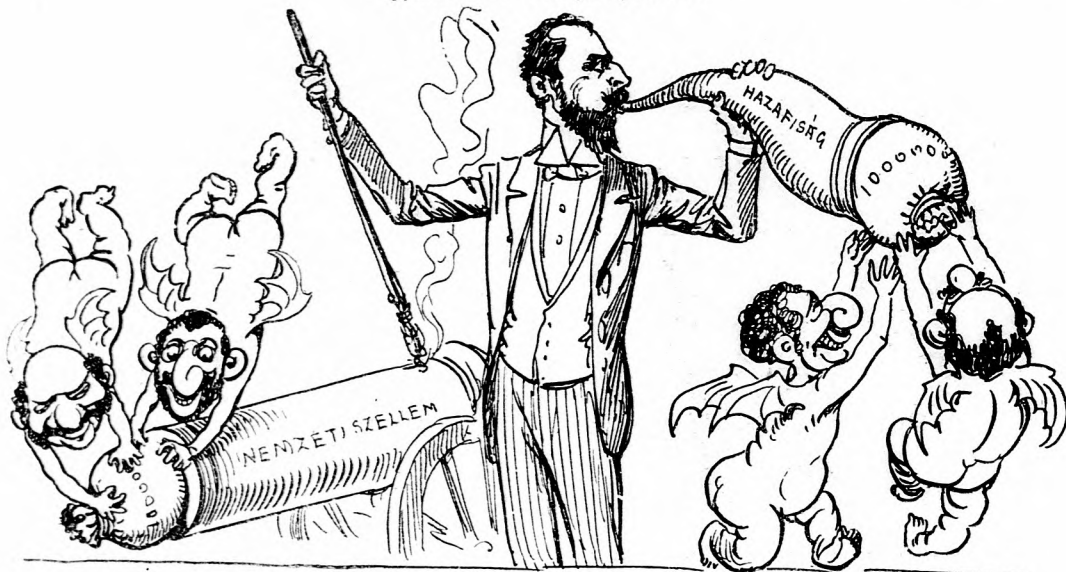
Tam stojí, že kto sa v r. 1860. narodil a v r. 1890. zomre, ten je len 25 rokov starý.

Sedria k väčšej sláve pánu Percelovi musela oslobodiť obžalovaného na základe toho nariadenia.

Z nedávnej minulosti.

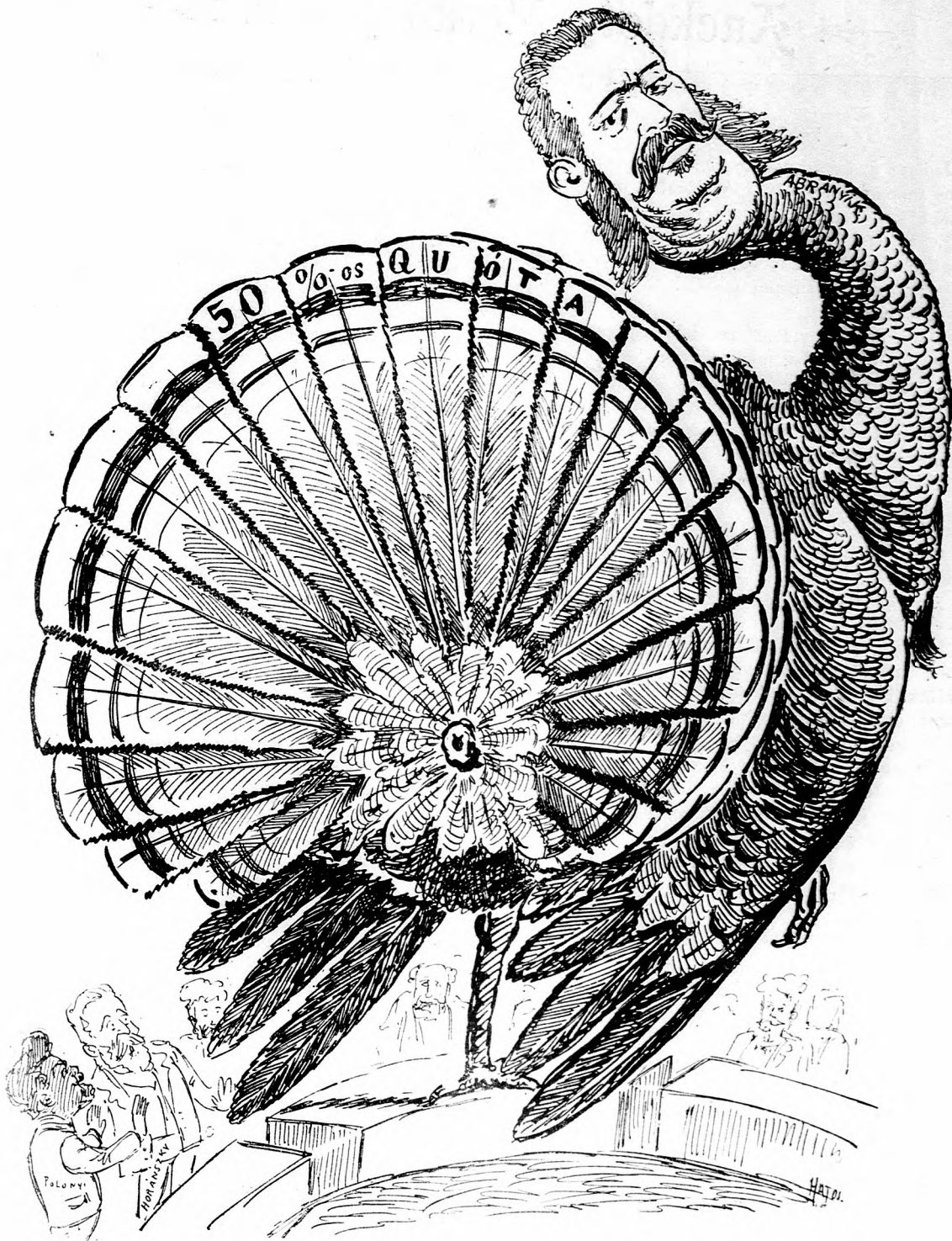
Vyplatil ich s drobnými peniazmi.

Apponyi: Kde nabrala vláda toľko peniaze k voľbám, to len preto nechcem spomenúť, lebo bych nerád pobúril pokoj medzi vierovyznaniaми.
 Jožko Eudák: No len vypoved, že od židov, lebo však to i tak každý človek vie.

medáviej minulosti.

Pán Morák Ábrányi v snemovni.

G. Polónyi: Či vy viete, čo činite?
Ábrányi: Veru viem, verný obraz ukazujem dnes panujúcej občianskej statočnosti.

, lebo

— ❧ — Anekdoty Herkó Pátra. ❧ —

Figel básnika.

Jedon španielsky básnik veľmi vtipne a obratno nápadné rozprávky vydával a uverejňoval o paňach španielskych.

Lenze panie sa naňho tak lnevaly, jako jáger na postričaného zajaca; a i sama kráľovna mala ťažké srdce naňho, ponevác veľmi si to brala na seba, čo tam čítala.

A pravda už i v tom nevzdelanom čase mala tú silu, že oči klala; abo dľa prislovia: poved' pravdu, prebijú ti hlavu. V deň jedon ženičky dvora kráľovského veľmi usilovne vrtely svojím jazykom proti nemu; ba i súd drzaly nad nim pod načelníčkou samou kráľovnou.

Osúd tak znel, že on lebo opustí čím skorej dvor kráľa; abo sa nechá od každej ženskej raz báchnúť po chrbáte trstenou palicou.

On povedal, že toľko krásnych postav razom opustiť nenie v stave.

Ženičky sa tešily, že aspoň rukou sa môžu na ňom vypomstít.

Už vopred stiskaly tie hrubé palice, ktoré po chrbáte básnika mali tancovať.

Básnik povedal, že každý odsúdený môže vyja- viť svoju žiadosť, ktorá splniť sa musí.

Slečinky zvedavé boly na ňu.

On povedal:

Veľmi ma teší, že také vsáene ručičky ma budú masť; ja ale prosím, aby najprv ma tá bacila, ktorá je najstaršia.

Ponevác žiadna necheela byť najstaršiou, radom poskladali palice.

Kde je najväčšie nešťastie, tam je najbližšia pomoc.

Židi sa vypratali zo synagógy.

Starsi sa sohnali na malú shovárku.

Náthan bol vodeom; znely jeho slová takto:

Nedávno som phovhedhal mhovej Rebhekeleben, že by dobre bolo, zas handry sbierať.

Hona hodvethila, že nedbhá.

Nho keď nedbháš, theda dobhre je.

Zhapriahol som žltého konika a som sha z domu phohol.

Huž shom ďaleko bhol, keď mhój khonik sa nhaľakal, a strečkovaľ, jhako shomár, keď v uchu horiace práchno má.

Hja shom si mhyslel; že keď má vôľu streč- kovať, nhech len strečkuje.

Keďh ale dholu brehom utekal, šlha proti nám príležitosť pántva.

Khočíš už zďaleka skrečal: Nha bokh, zhide, lhebo sha zagnavim.

Thak shom thahal oprathy, že sa už roztrhly. A čo shi mám phočafť teraz?

Keďh nepostojím, mba zagnavi; keď bych posthál, tho som nenli v stave udelhaf.

Tho bholo už pothom nebezpečenstvo. Lenze kde je najväčšie nešťastie, tam je najbližšia pomoc.

Nho, a čo sha sthalo.

Nuž nič, lebo Rebhekeleben mi nedovolila, handry íst sbierať, mne opraty sa neutrhly, a ani paholok sa mi nevyhráľal.

Prečo kradol.

Raz jedon starý žid, ktorému nebolo došť, že krivé nohy zdedil, mal ich ešte aj dolámané a ledvaj s nimi vedel dajako zachádzavať, stretol sa s jedným vojanským dôstojníkom a takto ho oslovil: mimoriadne sa theším tomu, že shom na takého priathefa thrafil, čo neutheká odo mňa, a nevysmieva sa zo mňa.

Dôstajníkovi sa tiež páčilo, že môžu cestovať spolu a v ceste tým lepšie sa spriatelili. Vyprávali jedon druhému, jako prežili do teraz namáhaný život, a ako zostareli. Kheď si pomyslim; takto vraví žid; jhako som sa sthal krivým, ešte aj theraz krvháca moje srdce, za dobrým gazdom mojhím, ktorého tam v hore zbojníci napadli a aj zhabili, a mne, že som bránil jeho, nohy mi zlomili.

No už ja bych radnej bol odskočil, vraví dôstojník, nohu zlomiť, to nenie špás.

Veď kheď by lhen bol vedel uthieť, keď mi ten prekliathy kuchar s kuchynským nožom zarazhil nohy.

Nuž čože si robil tomu kucharovi, pýta sa dôstojník?

Nuž vhiest, priathefu! jedneho rána shom mhu sviňu vzhal, ktorú on usilovne piekhol na ohni, a takej vóni dobhrej bola, že by shi človek aj theraz zavinšovaľ takhej pečienky.

Tak! povie na to dôstojník; tak si ti preto okrivel že si kradol, banujem priatefu, ale takto my spolu prebývať nemôžeme, a s tým sa na druhú cestu vzdialil.

Nevďačný lekár.

Mhám vham phatíth, phán lekhár, že ste liečil
môjho Shalemonkha po v šthepvní, vsakh všetci žiaci
tho odh nelo dosthali, kthovlyéh vy liečíte, a eštho
bych vham mahala platíť?

Phán dhakter, vhy ste nhevďačnýh!

Len úprimne.

Pani: No, Julča, čo si ty myslíš, keď fa tak
jazykom česem?

Julča: Len to, jaká dobrá by bola podošva
zvašeho jazyka, nikdy by sa nezodrala.

B e s e d n i c a.

Povďačný osol.

(Bájka.)

V jednom mestečku mal jeden pekar vo svojej
domácnosti tri zvieratá. — Osla, na ktorom po dedi-
nách v krošne pečivo roznášal, potom psa a kohúta.
Jako domáci, tak i tieto tri zvieratká nazívaly v
najlepšej shode medzi sebou. Jedneho dňa pásajúci
sa osol oddal sa do premýšľania o svojom položení
a poznamoval si pri tom nasledovne:

— Skutočne, — hovoril sám ku sebe osol,
cítim a mám sa u gazdu môjho dobre. Odhliadnuc
od toho, že na mojom chrbte tarchu pečiva sem a
tam roznášať musím, — predsa sa mi dobre vodí;
a mám v dome aj dvoch dô verných priateľov. —
Domáci pes všade, kde idem, ochraňuje ma od cudzích
hladných psov, a nedá mi ublížiť. — Kohút ale
každého dňa včas ráno ma budieva, aby nezaspal
a tak príčinu k vybitiu nezavdal. — Týmto mojím
dvom priateľom; psovi a kohútovi som za jejích
služby veľmi *povďačný* — a svedčí sa mi, aby sa im
ku vianocam za toto dobrodenie nejakým pekným
spôsobom odslúžil.

A takto ďalej premýšľajúc, staral sa osol, čím by
sa dvom svojim priateľom najlepšie odslúžiť mohol.

— A ustálil sa na tom, že z povďačnosti oproti nim,
spraví priateľom svojim, psovi a kohútovi, ku via-
nocam hostinu, a povolá íh na ňu.

— Chleba, pečiva, koláče, k tomu ľahko príjdem,
— Nespozorovane od gazdu, vzal by som z krošny
pár kusov bieleho pečiva, ale hostina o samom
chlebe a koláčoch nebude hlavná: treba k nej ešte
volačo iného. Ku príkladu nejakej pečienky. Ale!
kde ziať poriadny kus mäsa? A potom; pes ten
by len bol s mäsom spokojný — ale kohút? Kohút
a ja mäso neužívame. Z mäsa je nič, — musím
vymysleť nejakú inú pochúťku, takú, ktorú by sme
všetci traja požiť mohli.

Ale milému oslovi nemohlo prísť na um, vy-
mysleť také jedlo, čo by bolo všetkým trom vhod. —
Darmo premýšľal osol, jeho rozum tak ďaleko
nesiahal. A už by svoj úmysel bol nechal tak, keby
sa náhodou dobrá príležitosť nebolo nadhodila.

Somár, ako obyčajne, popásal sa na obľúbenom
sebe bodliaku okolo strán poľa, na ktorom nasiata
bola sladká datelina, osol sa ale dateliny ani
nedotkol. — Poletujúca a med sbierajúca včelička
prehovorila oslovi.

— Prečo sa ty nedotkneš a nežerieš datelinu,
osle? —

— Frečo ty nežerieš bodliak? riekol osel.

— Ja sbieram z dateliny sladký mäd! odvetila
včela.

Tie deti.

— Mamička moja?
— No čo je?
— Snivalo sa mi, že som narástla.

Prach si bol a prach budeš.

Velmi plakalo jedno židovča, keď druhé príslé židovca pýtalo sa ho, prečo plače?

Horko ťažko ponosovalo sa, že rabin takto predigoval: „Prach si bol, a prach budeš“.

Ty shomár! kričí potešujúce židovča, keď shi prachom bhól a prachom bhudeš, thak shi nič nheztrathil, ale keď by thak bol povedal rabin, striebro, alebo zlato si bhól a teraz prachom budeš.

— Med! — zadivil sa osel. — Jako ty včely robia z dateliny med? — Jako ja robim med? — riekla včela. — Neznáš? Velmi jednoduchým spôsobom. Najem sa sladkej šťavy, ktorá je v datelinovom kvete, vyvarim v žalúdku mojom med — a zaletím domov, vyondiem ho, veď vieš, čo ti chcem povedať: do buňky v úle. Tým spôsobom nasnášam cez leto mnoho medu, ktorý potom nie len nám včelám za potravu, ale i ľuďom za lahôdku slúži.

Po tejto rozprávke včelkinej svitlo oslovi v hlave. — Med — rozumoval v sebe, — je sladká pochúťka. — ktorú oba moji priatelia pes i kohút, natretý na chlebe užijú môžu. — Dobre; už som teraz doma; priateľom mojím pripravim hostinku k vianociam z medu!

Včelka odletela, a uradosnený osol teraz pustil sa do dateliny — a obhrýzal kocky jej dlho a dlho.

Večerom navrátil sa z pažite domov celý uradosnený. Už predtým tajne a nezapozorovane od gazdu, nakryl do maštale pár kúskov bieleho pečiva, s ktorým svojich priateľov uctiť a pohostiť obmyšľal. K hostine bolo teda už všetko hotové.

Povolal teda ku sebe, keď sa bolo v dome všetko utišilo psa i kohúta.

— Priatelia moji, — preriekol k nim osol — za preukázané mi od vás služby som vám velice *povďačný*. Ty pes ochraňuješ ma pred cudzími psy.

Dohada.

Čit, ženo, keď aspoň len dvíflu počkáš, budú nové šaty.

Z Parížu?

To je jedno!

Tebe hej, ale mne nie!

(Manžel, ktorý je hviezdár, hlasite rozmýšľa):

Od hriezdy Marsa na 40 mil... najnovšie...

No vec mi moja duša, že lež sem príde už i tak nebude ten oblek dľa najnovšej módy.

keď ma tí na cestách napádajú; a ty kohút včasne ráno ma spevom svojim zobúdzáš ku práci. Pohnutý *povďačnosťou* oproti vám, priatelia, pozval som vás ku zkromnej hostine pozostávajúcej k týmto sviatkom, z koláčov a medu, čo oba užijú môžete.

— Hľa tu prichystal som vám pečivo...!

— A med kde máš? — pýtal sa pes.

— Hneď bude tu; odpovedal osol. — Vtom sa osol postavil stranou a napravil sa — vytisnul zo seba... — Tu je hľa i med; dobrý appetit vám vynšujem!

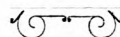
— To neni med — to je tvoje ľajno!

— Čo hovoríš? Je to dľa návodu včely z čistého kvetu dateliny odomňa samého pripravený med, riekol osel a ponúkal hostov ďalej.

Zvieratá sa rozrehotaly na nápade oslovom — zanechaly ho tam a odbehly.

Naučenie pre ľudí: Mnohý človek jedná podobne tomu oslovi: V namyslenosti o svojej učnosti, spôsobilosti, a zručnosti, domýšľa sa veľké služby činiť ľudstvu s výplodami svojho umu a práce; — vlastne ale keď sa dobre prizrieme a povážime ich, zbadáme, že sú podobné tomu oslovému medu.

Machulinčan.

Zaslúžená odmena,

čili zle pochodivší taktikár.

Bánffy: No toho som previedol.
Jozko Ludák: Nenie škoda takého, kto ani sám nevie, čo chce.
(Szapáry sa úfal, že bude predsedom snemovne veľmožov.)

Sám sa prezradil.

Nho vhidhithe priatefu, radšej rhotbe, vtedy tak pochodite, jhako ja.

Radšej phýtam, jako bych mal kradnúť, k čomu ani chuti, ani svedomia nemám; kto po krátkom čase tak zbotnme, jako vy, ten obyčajne šalbiradý clovek býva.

Tno jhe strach! Hodkial aj viethe, jhako som jha zbohatol a jako ste sa dhozvedel, že je moje mheno Salbir'Adi?

Bol jedon otiec,

ktorý by bol veľmi rád oženil svojho jediného a švárneho syna.

A preto ho i voviedol — jako sa to tam hovorievalo — do spoločnosti.

V jedon večer boli volaní do pánskeho domu na večeru.

Už vopred doma takto preriekol k nemu otiec:

Synku, len vtedy meľ ústami, keď sa ta pýtať budú; ale i vtedy čím menej. Ja totižto necheem, — aby sa Iudia dozvedeli, že si ty taký chruño bôtou uderený.

Pri stole sa ušlo Petrovi — lebo to bolo meno toho hlúpeho syna — medzi dvoma driečnyma pannama, ktoré aj s tým najväčším namáhaním nemohli viac vytisnúť z toho hlupáčka, nežli „ano“ a „nie“.

Vtedy, keď sa už pretrhla niť trepezlivosti a očakávania, jedna z nich sa ohlásila:

Tento mladík je ukrutne hlúpy.

On to tiež počul a povedal otcovi:

Drahý otče, už vedia o mne.

Žid je len žid.

Prhosim, pán vhelkomhožný, dhajte mi dhačo. Hale čo mhoj súdruhu, no viete, idte do roboty; ghoy dosthane 50 krajeiar, vham ale dhám 60, thedy ho 10 krajeiar viac.

Rozumiem, nech odbaví ale ghoy mhoju robothu a dajte mhu 50 kr., to 10 kr. čo zostane, dhajte hneď mnhe.

Kusy zrkadla.

Nehoda je zlá matka, ale dobrá dojka.

*

Kto by všetko potreboval, tomu nič nedáme. Kto ale nič nepotrebuje, čo všeličo by sme mu neraz nedali.

*

Už od prvej chvíle sú deti nevďačné. Vtedy plaču, keď rodičov dostanú. Či by skorej smiať sa nemaly?

*

Kto dobré ranajky má, cíti to celý deň;
Kto dobrú žatvu má, cíti to celý rok;
Kto sa dobre oženi, cez celý život to cíti.

Khóšerový kúsok.

— vo 4 obrazoch bez esnovy. —

1.

2.

3.

4.

Anglická kráľovna Alžbeta.

Táto mocná kráľovná bola i vzdelaná, medzi iným aj v latinčine.

Naraz sa v reči odvolávala na značné miesta výborných spisovateľov latinských.

Jednúc šla s dvorníkom do chrámu, pri ktorého dverách jedon žobrák po latinsky prosil almužnu.

Jednemu z tých ona povedala: „Pauper

ubique ja-er' čili: chudobný všade je. To jest: že na všetky strany videt' chudobu.

Ten žobrák to ale počul, a preto hned vo verši odpovedal po latinsky na jej slová takto.

Moja pani, vo tvojej posteli budem ležať ešte dnes v noci, jestli je to pravda, čos povedala, že chudobný všade je.

To sa jej tak zapáčilo, že hned ho bohato obdarila.

Žartová obrázková hádka.

O Bože môj, lekár kde je?
Otvorili sa už dvere!?

(Nech sa páči najst ho.)

Knížná polica.

Priprava ku sv. spovedi a prijímaniu, poučné dielo pozostáva z 5 hárkov, a nemôžem ho dosť vrele odporúčať preškolské deti a takých dospelých, ktorí celkom isto a určite sa chcú spovedať: cena viazaného výtisku je len 15 kr., a je k dostaniu pod týmto nápisem: T. Lujza Csery, Budapešť, VI. Podmaniczky u. 15. aj erga sacra.

„Naša Nádej.“ mesačník o sviatosti oltárnej; na celý rok je k dostaniu za 80 kr. vo Vacove u dp. Michala Varga.

„Dom Tobijašov.“ Výborné — asi .90 strán obsahujúce — dielo, ktoré každej rodine len vrele odporúčať môžeme. K dostaniu je za 65 kr. v Teplej (Lenge) pp. Bělábánya u dp farára Richarda Osvalda.

Kalendár

vyšiel
z tlače!!!

S úctou uvedomujeme ct. obecnosť, že

Velký obrázkový

Ľudový Kalendár Herkó Pátra

vyšiel z tlače.

Veľmi zaujímavého obsahuje; obrazy sú celkom nové. Utešené rozprávky sú v ňom, rozličné žarty, položenie ľudovej strany omalované, veršiky.

Úctive prosíme ct. priateľov, aby toto dielo v tých najširších krúhoch v záujme ľudového presvedčenia rozširovali.

☛ Cena 30 krajciarov. ☛

Na vedomie
sa dáva, že:

Veru každý človek ma svoju hej starost,
Nedobrého žiaľu v každom srdeci je dost.
Žiaľ treba rozháňať a neďať mu miesta,
Však je otvorená k potešeniu cesta.
Pýtal sa ma gazda, jako to byť môže,
Na to som odvetil: Herko...ti pomôže;
Nebud tak zvedavý, jako sa to stane,
Uvidíš, keď Herkó ti k ruke pristane.
Vysmieva on mnohých, aj najvyšších pánov
Posmech robí ver' z ích zlých a planých plánov.
Nebojí sa meča, ale ani jedu
Velkomožných, nech ho hocako prezvejú.
Najdes v ňom i žartov všelijakých dobrých,
Od ktorých sa smeješ; tak že sotva máš dych,
Najdes v ňom obrázky rozličné a smiešne,
K tomu ale veru aj kunštvonné piesne.
Najdes v ňom oriešky, ktoré sa rozlúštit
Nedajú tak ľahko, bys nemusel kunštit.
Sú Pravdomluvného tu Frátra múdrosti,
K tomu Heppa dobre Iciga žiadosti.
I kusy zrkadla a iné čítanie,
Bys v nedelny čas mal dobré zabávanie.
Besednica je v ňom a úvodný verš tiež,
Pravda ty sám viacej už vymysleť nevieš.
Chýrnik, Ján Otázka a Pavel Odpoved
A listáren je v ňom, si vry dobre v pamät.
A to všetko lačno ti dá za dva zlaté.
Cez celý rok toľké dobré pravdy zlaté.
My chceme zavítať do každého domu,
By sa to i stalo, modlíme sa k Bohu.
Len nás podporujte poňazne i s perom,
By sme vášmu srdeu vyhovelí celkom.
A keď to vyzvanie už raz zavierame,
Ešte raz o pomoc k vám všetkým voláme.

J. N. J.

„Herkó Páter“

ktorý je už aj po teraz vo veľkých rozmeroch rozšírený po hornom Uhorsku, prijíma

oznamy, inseráty

za veľmi ľavné ceny.

Jedna celá tlačená strana stojí len 10 zl. pol str.
5 zl. štvrt str. 2 zl. 50 kr.

Mensie inseráty dľa priestoru pomerne platené tiež prijímame.

Inseráty sa prijímajú vo vydavateľstve:

Budapešť, Zsibárus-utca 7. szám.

Majiteľ a zodpovedný redaktor:

Julo Markoš.

Hlavný pracovník: Napoleon Janda.